1. İSLAM DİNİNDE HADİSLERİN YERİ VE ÖNEMİ

الحديث Sözlükte "haber, yeni, sonradan olan" anlamına gelen hadis, terim olarak "Rasûlullah'ın (s.a.v) sözü, fiili ve takriri ile ilgili intikal eden her türlü bilgi" diye tarif edilir. Hadis kelimesinin çoğulu ehâdîstir. Hadis ilmi ile meşgul olan kimselere "muhaddis, hadisçi, hadis âlimi, ehl-i hadis" gibi adlar verilir.

Hadis ilminin konusu Hz. Peygamber (s.a.v), amacı ise Rasûlullah'ın (s.a.v) söz, fiil ve takrirlerinin doğru tespit edilip sonraki kuşaklara aktarılmasıdır.

السنّة Sözlükte "yol, çığır, tavır, davranış biçimi, hayat tarzı, gidişat, hâl, âdet, teamül ve uygulama" anlamına gelen sünnet ise Peygamberimiz (s.a.v) tarafından izlenen yol haritası, tabiat ve alışkanlık hâline getirilen hayat tarzı demektir. Bununla beraber hadis ile sünnet yaygın olarak birbirinin yerine kullanılır.

Kur'an-ı Kerim'de geçen iktiba ve iktida kavramları, Rasûl-i Ekrem'i (s.a.v) rehber edinerek onun izinden gitmek ve bilinçli olarak ona uymak anlamına gelir. Allah'a (c.c) ve Rasûlüne (s.a.v) itaati emreden ayetlerin gereğini yerine getirmek, Kur'an ile birlikte hadis ve sünnete uymakla mümkündür. Çünkü Peygamberimiz (s.a.v), yaşayan Kur'an, evrensel rol model ve etrafını aydınlatan bir ışık (sirâc-i münîr) olarak gönderilmiştir. Ayrıca "üsve" kökünden gelen "teessî", Hz. Peygamber'in (s.a.v) fiil, hareket ve davranışlarını sebep, hikmet ve maksatlarını bilerek yapmak ve onu örnek almak demektir. Nitekim yüce Rabbimiz şöyle buyurur: **"Andolsun ki Allah'ın Rasûlü'nde, Allah'a ve ahiret gününe iman eden ve onu sürekli anan sizler için en güzel bir örneklik vardır."**[1]

Hz. Peygamber (s.a.v) yaşayan Kur'an'dır. Dinî hayat, Kur'an'ı en doğru anlayıp yorumlayan Hz. Peygamber'in (s.a.v) hadis ve sünnetlerini öğrenmekle mümkündür. Hadis ve sünnetiyle, örnek şahsiyetiyle ve eşsiz uygulamalarıyla Rasûl-i Ekrem (s.a.v), rahmet ve şifa kaynağı olan "en güzel söz" (ahsenü'l-hadis) Kur'an-ı Kerim'den yararlanma yöntemini gösterir. **"...Allah sana kitabı ve hikmeti indirdi, sana bilmediklerini öğretti..."**[2] ve **"Evlerinizde okunan Allah'ın ayetlerini ve hikmeti hatırlayıp düşünün..."**[3] ayetlerinde geçen hikmet, pek çok âlim tarafından sünnet diye yorumlanır.

TARTIŞALIM

Aşağıdaki hadiste vurgulanan noktaları arkadaşlarınızla tartışınız.

"En hayırlı söz, Allah'ın kitabıdır. En hayırlı yol, Muhammed'in (s.a.v) yoludur."

(Buhârî, Edeb, 70)

1 Ahzâb suresi, 21. ayet.
2 Nisâ suresi, 113. ayet.
3 Ahzâb suresi, 34. ayet.

Esasen şu ayetler, sünnetin bir bütün olarak bağlayıcılığını ifade eder: **"Ama hayır, Rabbine andolsun ki onlar, aralarında anlaşmazlığa düştükleri konularda seni hakem yapmadıkça ve sonra da senin hükmüne içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın tam bir teslimiyetle tabi olmadıkça iman etmiş olmazlar."**[4]

"Allah ve Rasûlü bir konuda hüküm verdikten sonra artık mümin bir erkek ve mümin bir kadının, kendileriyle ilgili hususlarda başka seçenekleri yoktur. (Bu hakkı kendinde görerek) Allah'a ve Rasûlü'ne isyan eden kimse şüphesiz apaçık bir sapkınlığa düşmüş olur."[5]

Bu sebeple Hz. Peygamber'in (s.a.v) dindeki yerini ve konumunu tanımamak veya önemsememek, Allah'a (c.c) isyan etmek demektir. İslamiyet'i anlama ve yaşama hususunda hadis ve sünneti dikkate almaksızın yalnız Kur'an ile yetinme iddiası, yanlış ve gerçekçi olmayan bir düşüncedir. Çünkü vahyin başlangıcından günümüze kadar karşılaşılan problemlerin çözümü için Kur'an ve sünnetin dışında kıyas, istihsan, kamu yararı, örf gibi ilkelerle içtihatta bulunulmuştur. Kur'an'ı yorumlama ve çözüm üretme hakkını Hz. Peygamber'e (s.a.v) tanımamak, yaşayan Kur'an ahlakından ve hikmet pınarından nasipsiz kalmak demektir. Doğrusu Kur'an bir anayasa ise hadis ve sünnet onu açıklayan, yorumlayan ve ek hükümler getirebilen kanun ve yönetmelik maddeleri konumundadır. Yönetmelik maddelerinin anayasaya aykırı olmadığı ve olmaması gerektiği açıktır.

DEĞERLENDİRELİM

"Biz her peygamberi Allah'ın izniyle ancak kendisine itaat edilmesi için gönderdik..."
(Nisâ suresi, 64. ayet.)

"Kim Rasûl'e itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur..."
(Nisâ suresi, 80. ayet.)

Yukarıdaki ayetlerin ışığında Hz. Peygamber'e (s.a.v) itaati konuşunuz.

Rasûlullah (s.a.v), Muâz b. Cebel'i Yemen'e görevlendirmek istediğinde aralarında geçen konuşma, Kur'an, sünnet ve ictihadın yerini ve önemini göstermesi bakımından dikkat çekicidir.

Rasûlullah (s.a.v) şöyle sorar:

–Ey Muâz, önüne bir dava geldiğinde nasıl hüküm verirsin, vereceksin?

-Allah'ın kitabı ile hüküm veririm.

-Peki, Allah'ın kitabında bulamazsan?

-Rasûlullah'ın sünnetiyle...

-Peki, Allah'ın kitabında da Rasûlullah'ın sünnetinde de bulamazsan?

-O zaman reyimle ictihat ederim ve bundan geri durmam.

Bunun üzerine Rasûlullah (s.a.v), onun göğsüne vurarak şöyle buyurur:

-Rasûlullah'ın elçisini, Rasûlullah'ı hoşnut eden şeye muvaffak kılan Allah'a hamdolsun![6]

4 Nisâ suresi, 65. ayet.
5 Ahzâb suresi, 36. ayet.
6 Ebû Dâvud, Akdıye, 11; Tirmizî, Ahkâm, 3; Dârimî, Mukaddime, 20; Ahmed b. Hanbel, V, 230.